

”Puzzelbiten”

Jag sitter framför mitt nya pussel-projekt och ser bara ett hav av olika färgade bitar. Jag tittar på bilden som visar tydligt och klart: så här ska det se ut när det är klart, när varje liten pusselbit ligger där den ska ligga! Jag har det extra besvärligt eftersom jag är lite färgblind och har ibland verkligen svårt att se nyanserna på varje pusselbit.

Är du själv en pusselvän? Kanske är du en riktig pusselveteran som har lagt stora pussel. En 3000-bitare?! Min nivå ligger under den siffran. Mitt projekt är ”Manhattan & Brooklynbron” – 1000 bitar. För några år sedan promenerade jag över Brooklynbron i New York. Därför känns det lite kul att nu få bygga den på hemmaplan.

Ofta kan du och jag höra och läsa om det så kallade ”livspusslet” som på något sätt ”inte går ihop”. Jag vet att jag då och då har funderat varför folk säger så. Vem uttryckte sig så första gången? Var det någon kändis som försökte förklara sin livssituation och kände en frustration över att allting inte går ihop? Om vi tänker till lite grand så kanske inte ordet pussel är det rätta grundordet här. De flesta konkreta pussel som finns, alltså de som vi lägger med hjälp av små bitar, de går alltid ”ihop”! Det är liksom själva poängen med ett pussel, att till slut bildar alla dessa små komponenter, en enda tydlig och klar bild. Målet är att göra klart och att med stolthet och glädje se hur helheten består av små, små bitar som verkligen hör ihop.

För mig som är en långsam pussel-läggare tar det tid att finna varje bit. Oftast får jag mera gå på själva formen av pusselbiten än färgen. Ett mycket mödosamt arbete men vilsamt och det fordrar total koncentration. Jag inbillar mig dessutom att jag tränar upp min känsla för form, genom detta ”tidsfördriv”. Den stora tillfredsställelsen när jag upptäcker den bit jag letar efter är äkta och djup. Den glädjen kan nog bara ni förstå som själva har suttit i långa stunder och sökt just en liten pusselbit... Var är du?-frågan lever ständigt i mitt pusslande.

Någon klok människa lär ha sagt att det är livet som kommer till oss och inte vi som driver livet framåt. Kanske ställer vi alltför sällan frågan till livet som omger oss; Var är du, det liv som jag vill leva?

Kanske är det den frågan som faktiskt ligger bakom uttrycket ”livspusslet går inte ihop”. Skyll inte på pusslet tänker jag utan ställ istället frågan: hur vill du ha det? Vilka små förändringar kan du göra för att minska frustrationen, om det är det du upplever när du talar om livet som ett pussel? För oss emellan sagt; är livet verkligen ett pussel som går ihop? Inte för mig.

Vänligen

Li Lundberg i präst i Västanfors Västervåla församling

li.lundberg@svenskakyrkan.se